

Φασουλῆς και Περκλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Ἔτσι λοιπόν, βρὲ μασκαρᾶ, μού ἔκανες ταξειδι, ἐνῶ ἐδῶ ἐχάλασε ὁ κόσμος, βρὲ κασιδίη κι' ὁ κύριος Θεόδωρος μετὰ τῆς συντροφίας και πάλιν ἀνεκάλυψε φρικτὰς δολορραφίας.
- Φ.—Καὶ μήπως ἐμυρίσθηκα τὰ νύχια μου, μαγκούφη, νὰ ξέρω πῶς ὁ Θεόδωρος θὰ παίξῃ κλωτσοσκοῦφι; Γνωρίζω μὲν τοῦ Θεόδωρου τὴν ἐξημμένην φύσιν, γνωρίζω δὲ πῶς πάντοτε μεγάλην ἔχει κλίσιν πρὸς τὸ χωρεῖν, ὑποχωρεῖν, ἀποχωρεῖν και ἄλλα, γνωρίζω δὲ πῶς σκέπτεται τολμήματα μεγάλα, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔλεγα ν' ἀποχωρήσῃ τώρα και ἄλλη ἀπροσδόκητος νὰ μᾶς πλακώσῃ μπόρα. Καὶ τώρα τοῦτο τὸ κακὸν φρονεῖς νὰ σταματήσῃ; φρονεῖς πῶς ἡ ἀριστερὰ θὰ ἐπαναστατήσῃ; Μπορεῖ τὸ Κοινοβούλιον νὰ κάμνῃ ἀπαρτίαν και νόμοι νὰ ψηφίζονται διὰ τὴν πολιτείαν χωρὶς ἀντιπολίτευσιν, χωρὶς σειρὰν ἀγώνων, μὲ μίαν μόνην πτέρυγα, μὲ μιὰ μερίδα μόνον; Καὶ ἂν τὸ Κοινοβούλιον εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ἔμπορεῖ μὲ μίαν πτέρυγα νὰ κάμνῃ συνεδρίαν, ἔμπορεῖ και συνεδρίασιν ξεχωριστὰ νὰ κάμῃ ἢ πτέρυξ τοῦ Πρωθυπουργοῦ και ἢ τοῦ Δεληγιάννη; Κι' ἂν τοῦτο εἶναι δυνατόν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον γιατί νὰ μὴ συνέρχεται ἢ μία πτέρυξ μόνον κι' ἀφοῦ αὐτὴ τὸν σβέρκο της ἀπὸ τὸ βῆμα βγάλῃ τὴν ἐπομένην ἴστην βουλήν νὰ ἐρχεται ἢ ἄλλη κι' εὐθύς τὰ ἔργα, Περικλῆ, νὰ καταργῇ τῆς πρώτης κι' ἀφοῦ κι' αὐτὴ μὲ σχέδιον σκοτώσῃ τὸν καιρὸ της, ἀμέσως τὸ ἀπόγευμα τῆς προσεχοῦς ἡμέρας ἢ πρώτη πτέρυξ ν' ἀναιρῇ τὰ ἔργα τῆς δευτέρας και οὕτω ἢ συζήτησις νὰ γίνεται ἀνέτως, χωρὶς νὰ παρευρίσκονται κι' ἢ δύο ἀντιθέτως, χωρὶς ν' ἀκούωντ' ἐνταυτῶ δὲ γνῶμαι ἀντιπάλων κι' ὁ ἕνας ἀντιμέτωπος νὰ ἐρχεται ἴστον ἄλλον; Κι' ἂν δὲν ἀκούετ' ἐνταυτῶ ἢ γνώμη ἀμφοτέρων νομίζεις ὅτι βλάπτεται τὸ ἐθνικὸν συμφέρον; νομίζεις ὅτι βλάπτονται οἱ καθεστῶτες νόμοι, ἂν λέγεται ξεχωριστὰ τοῦ καθενὸς ἢ γνώμη; Κι' ἂν βλάπτεται τὸ Σύνταγμα, διότ' ἰδιαιτέρως

συνέρχεται τὴν γνώμην του νὰ πῆ τὸ ἕνα μέρος, χωρὶς ποσῶς ἀπόκρισιν νὰ δώσῃ και νὰ λάβῃ, νομίζεις τάχα πῶς διπλῆ δὲν ἐρχεται ἢ βλάβη ὅταν ἢ γνώμη και τῶν δὲ ἀκούεται συγχρόνως κι' αἱ δύο πτέρυγες μαζί φωνάζουν ἐπιμόνως; Κι' ὅταν ζημίαν ἢ πατοῖς ὑφίσταται μεγάλην κι' εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καθὼς και εἰς τὴν ἄλλην, δὲν εἶναι προτιμότερον ἡμέραν παρ' ἡμέραν ν' ἀκούωμεν ξεχωριστὰ τὴν πρώτην και δευτέραν και δὲ βουλὰς νὰ ἔχωμεν, τὴν κάτω και τὴν ἄνω, τὴν μὲν ἴστο Κοινοβούλιον, τὴν δὲ ἴστον Καραπά-
[νο;

- Π.—Αὐτὸ τὸ πράγμα, Φασουλῆ, νομίζω δὲν συμφέρει, γιατί μ' αὐτὸ δὲν γίνεται καθόλου νταραβέρι και ἢ βουλή μου φαίνεται ἀνάλατη και κρύα κι' οὐτ' ἢ Ροζοῦ δὲν ἐρχεται οὔτε καμμιὰ κυρία. Σύρε νὰ πᾶς εἰς τὴ βουλή νὰ ἴδῃς τί σαχλαμάρα, δὲν βλέπεις νὰ μαζεύεται ἢ σάρα και ἢ μάρα κι' ἐνθεν κάκειθεν, Φασουλῆ, ἀκούεις κοπλιμέντα και τσιριμόνιαις μπόλικαις κι' εὐγενική κουβέντα. «Ὁ ἐντιμος συναδέλφος, ὁ εὐγενὴς μου φίλος» τοιαῦτα φράσεις φέρονται ἴστο ἕνα κι' ἄλλο χεῖλος και ντιλικάτοι ἐγιναν μὲ ὅλα τὰ σωστά των κι' ἀναγουλιάζεις, Φασουλῆ, μὲ τὴν ἀβρότητά των. Καθεὶς ἀφώνως ἐκτελεῖ τὸ ἑαυτοῦ καθήκον κι' ἀκούεις Νομοσχέδια μεγάλα περὶ σύκων τόσα τὰ σύκα ἔχουνε και τὰ λεμόνια τόσα και βουληφόρου κανενὸς δὲν ἀντιλέγει γλῶσσα, ἀλλὰ ψηφίζουν ἄφωνοι τὰ κίτρα και τῆς φράπαις, χωρὶς βρισίδι ν' ἀκουσθῇ, χωρὶς νὰ πέσουν φάπαις. Αὐτὴ δὲν εἶναι, Φασουλῆ, κατάστασις πραγμάτων, νὰ βράσω τὴν εὐγένειαν και τὴν ἀβρότητά των. Ὅποταν ὅλοι λέγουν νὰ εἰ και πεκεῖ μὲ ἐφέντη, αὐτὸ δὲν λέγεται βουλή, αὐτὸ δὲν εἶναι γλέντι και ἂν ὁ πρωτοκάθεδρος λεπτὸ γι' αὐτὸ δὲν δίνῃ και εἰς τὴν ἀποχώρησιν ἀκόμη ἐπιμείνῃ, ἄς τὸν ἀναπληρώσωμεν ἐμεῖς μὲ προθυμίαν κι' ἄς φέρωμεν ἐκ μέρους του ἀντίρρησιν καμμιαν.
- Φ.—Ὁ δρόμος εἶναι ἀνοικτός κι' ἂν θέλῃς τράβα μόνος.
- Π.—Τὸ ἀπαιτεῖ τὸ καθεστὸς, τὸ ἀπαιτεῖ ὁ θρόνος.
- Φ.—Βρὲ ἄντε ξεφορτώσου με...
- Π.— Τὸ ἀπαιτεῖ συνάμα τὸ πρῶτον τοῦ Συντάγματος θεμελιῶδες γράμμα.
- Φ.—Μὰ δὲν μου λὲς ἢ γέφυρα ἐκεῖνη πῶς σ' ἐφάνῃ, ποῦ ἢ Πρωτῆ ἔκαμε διὰ τὸν Δεληγιάννη; Δὲν εἶναι τάχα κίνδυνος, βρὲ Περικλῆ, νὰ σπάσῃ; ἔμπορεῖ και σιδηρόδρομος ἐπάνω νὰ περάσῃ; εἰς πόσα φθάν' ἢ κάμψις της χιλιοστὰ τοῦ μέτρου; θὰ τὴν διαβῇ ὁ βασιλεὺς μετὰ τοῦ Χατζηπέτρου;
- Π.—Ἐγώ, βρὲ, σοβαρεύομαι και σὺ μου χωρατεύεις; ὄρσε λοιπὸν δὲ χαστουκιάς και σύρε νὰ χαζεύῃς...

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἴστο σπῆτι μου ἀνέβῃ,
ἴστον Νεάπολιν ἐπάνω —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, —δὲ ἴστο λάδι, τρεῖς ἴστο ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή
και μιὰ χῆρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ Ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.